

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **JHJ alu, s.r.o.**, IČ 26199181
sídlem Otovice 251, 273 27 Otovice
zastoupený advokátem Mgr. Vladimírem Náprstkem
sídlem Pivovarská 170, 266 01 Beroun

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/62, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2016, č. j. 1452/500/16 38246/ENV/16,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 21. 10. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání, které podala žalobkyně proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „ČIŽP“) ze dne 12. 4. 2016, č. j. ČIŽP/41/OOO/SR02/0706677.006/16/PMU (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 70 000 Kč.

2. Žalobkyně nejprve v žalobě stručně zrekapitulovala průběh správního řízení a sice, že ČIŽP vydala dne 28. 7. 2015 rozhodnutí č. j. ČIŽP/41/OOO/SR02/0706677.003/15/PMU (dále jen „zrušené rozhodnutí“), kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 20 000 Kč za správní delikt podle ust. § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“ nebo „zákon“), kterého se dopustila tím, že jako provozovatel vyjmenovaného stacionárního zdroje provozovala stacionární zdroj bez povolení; tímto jednáním byla porušena povinnost stanovená ust. § 17 odst. 3 písm. a) zákona. Dále byla tímto rozhodnutím žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za správní delikt podle ust. § 25 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně ovzduší, kterého se dopustila tím, že jako provozovatel vyjmenovaného stacionárního zdroje neplní emisní limit pro CO. Tímto jednáním byla porušena povinnost stanovená ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona.
3. Rozhodnutí ČIŽP napadla žalobkyně odvoláním, na základě něhož žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2017/500/15 63908/ENV/15 (dále jen „zrušující rozhodnutí“) prvostupňové rozhodnutí zrušil a uložil ČIŽP, aby v dalším řízení při určení výše pokuty použila absorpční zásadu, nikoliv kumulativní, a aby prvostupňový orgán lépe a komplexněji odůvodnil výši uložené pokuty. Dne 12. 4. 2016 vydala ČIŽP nové rozhodnutí, v němž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 70 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala mimo jiné z důvodu, že ČIŽP použila absorpční zásadu pouze formálně (ve výsledku však pokuty pouze sečetla) a též z důvodu, že nedostála povinnosti komplexněji odůvodnit výši pokuty. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím ze dne 19. 8. 2016 odvolání zamítl.
4. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť prvostupňový orgán splnil povinnost uložit pokutu podle absorpční metody, avšak pouze formálně. Při stanovení výše pokuty správní orgán tuto metodu neaplikoval, neboť oproti předcházejícímu zrušenému rozhodnutí uložil pokutu o 20 000 Kč vyšší, aniž by bylo zřejmé, z jakého důvodu došlo ke zvýšení pokuty oproti rozhodnutí ze dne 28. 7. 2015. Uvedeným postupem došlo k prolomení zásady zákazu *reformatio in peius* dle ust. § 82 dříve účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobkyně podotýká, že ačkoliv se tato zásada uplatní v odvolacím řízení, po zrušení prvostupňového řízení na základě odvolání ve prospěch žalobkyně mělo dojít k uložení nižší sankce. V původním zrušeném rozhodnutí uložila ČIŽP žalobkyni pokutu za nejprísnější delikt ve výši 50 000 Kč. V napadeném rozhodnutí však došlo k uložení pokuty ve výši 70 000 Kč za nejprísnější delikt, aniž by toto bylo podrobně odůvodněno. Samotné tvrzení, že uložená pokuta činila pouhých 0,7 % z maximální zákonné sazby nemůže obstát. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
5. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný ani prvostupňový orgán se nezabývali jejími argumenty směřujícími zejména k velikosti stacionárního zdroje, kdy jeho velikost je při spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí pro spalování paliv v kotlích o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od 0,3 MW do 5 MW. Správní orgány též nezohlednily žalobkyni navrhované důkazy k provedení jejího tvrzení ohledně přijatých opatření, vůbec se jimi nezabývaly a v napadených rozhodnutích se nevypořádaly s důvody, pro které tyto důkazy neprovedly.
6. Žalobkyně tak považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a to v části týkající se výše uložené pokuty, neboť se žalovaný nevypořádal s odvolacími důvody žalobkyně a navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

7. Neshledá-li soud nutným rozhodnutí rušit, žalobkyně navrhuje, aby soud výši pokuty moderoval tak, že žalobkyni uloží pokutu ve výši 20 000 Kč.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhuje zamítnutí žaloby a uvádí, že absorpční zásada vede k uložení pokuty za nejpřísněji postižitelný delikt, současně upozorňuje, že za přitěžující okolnost lze považovat skutečnost, že pachatel spáchal i další delikt. Dále uvádí, že pokud je prvostupňové rozhodnutí zrušeno, není poté orgán prvního stupně vázán výší původně uložené pokuty. I v případě, že by správní orgán v novém rozhodnutí uložil pokutu vyšší, nejednalo by se o porušení zásady zákazu *reformatio in peius*. Dle žalovaného nelze tvrdit, že by byla užita kumulativní zásada při uložení sankce, naopak z výroku jednoznačně vyplývá, že byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za správní delikt dle ust. § 25 odst. 2 písm. h) zákona s přihlédnutím ke spáchání deliktu dle ust. § 25 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Prvostupňový orgán srozumitelně v odůvodnění popsal, jakými úvahami byl při ukládání sankce veden (informace o ukončení provozu kotelny, délka provozu bez povolení, trojnásobné překročení emisního limitu, předchozí upozornění inspekcí apod.). ČIŽP tak postupovala v souladu s právními předpisy i ustálenou judikaturou správních soudů ve správním trestání.
9. Dále žalovaný konstatuje, že na všechny odvolací námitky bylo adekvátně reagováno a že byly vypořádány. Skutečnost, že žalobkyně provozovala stacionární zdroj znečišťování ovzduší s tepelným příkonem 465 kW, byla ČIŽP zohledněna již v tom, že za provoz zařízení zcela bez povolení již od roku 2002 byla i s přihlédnutím k závažnějšímu deliktu stanovena pokuta ve výši pouhých 0,7 % maximální možné částky. Údajně opomenutý navrhovaný důkaz žalobkyně nijak nekonkretizuje. Pokud by se mělo jednat o výsledk jednatele žalobkyně týkající se nedbalostního jednání, nemohla by taková výpověď v otázce odpovědnosti za správní delikt přinést nic nového s ohledem na její objektivní charakter. K otázce účinné lítosti žalovaný dodává, že tento institut není ve správním trestání žádnou obecnou okolností vylučující trestnost určitého jednání po jejím projevení. ČIŽP ve svém rozhodnutí jako polehčující okolnost uvedla například informaci o ukončení provozu kotelny na tuhá paliva. Nelze tak tvrdit, že inspekce k žádným tvrzením žalobkyně vůbec nepřihlížela.
10. Žalovaný uzavírá, že jsou rozhodnutí obou stupňů plně přezkoumatelná a netrpí tvrzenými vadami, jež by způsobovaly jejich nezákonnost.
11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně (výzva k vyjádření se ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobkyně doručena dne 4. 11. 2016) a žalovaný (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 16. 11. 2016) ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili nesouhlas s tím, aby soud rozhodl bez jednání (§ 51 s.ř.s.).
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
14. Podle ust. § 25 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně ovzduší, účinného do 31. 12. 2016 se *právníká osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako*

provozovatel stacionárního zdroje nedodržuje emisní limity, emisní stropy nebo technické podmínky provozu podle § 17 odst. 1 písm. b).

15. Podle ust. § 25 odst. 2 písm. a) zákona *právní osoba nebo podnikající fyzická osoba, která je provozovatelem stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, se kromě deliktů uvedených v odstavci 1 dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) provozuje stacionární zdroj bez povolení provozu nebo v rozporu s ním.*
16. Podle ust. § 25 odst. 7 zákona *se za správní delikt právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), b), e), f), h), i) nebo m), podle odstavce 2 písm. a), e) nebo h), podle odstavce 3 písm. b) nebo podle odstavce 6 písm. g).*
17. Námitku žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí lze v zásadě rozdělit na tři části. První je tvrzení neužití absorpční metody při ukládání sankce, respektive její čistě formální užití. Za druhou lze považovat námitku porušení zásady zákazu *reformatio in peius*. Třetí částí je pak námitka nevypořádání se s odvolacími důvody.
18. K neužití absorpční metody při ukládání sankce soud konstatuje, že z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že tato metoda užitá byla. Z výroku je patrné, že pokuta byla žalobkyni uložena za spáchání dvou správních deliktů (dle ust. § 25 odst. 2 písm. a) a dle ust. § 25 odst. 1 písm. h) zákona), kdy byl jako závažnější vyhodnocen delikt dle ust. § 25 odst. 1 písm. h) zákona. Ze znění výroku je tak zřejmé, že prvostupňový orgán při ukládání pokuty užil absorpční metodu.
19. K námitce, že správní soud užil absorpční metodu pouze formálně, soud dodává, že ačkoli je skutečností, že správní orgán uložil pokutu ve stejné výši jako v předchozím zrušeném rozhodnutí, nemohl soud přehlédnout, že původní rozhodnutí bylo zrušeno žalovaným a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání. Správní orgán prvního stupně tak musel posuzovat věc od počátku znovu, aniž by byl vázán svým původním rozhodnutím, znovu hodnotil skutkové a právní otázky, žalobkyni byla dána možnost k plnému uplatnění jejích práv v řízení, včetně uplatnění návrhu na provedení důkazních prostředků. Tyto skutečnosti ve svém důsledku znamenají, že původní posouzení nelze ztotožnit s novým posouzením věci správním orgánem a to i s přihlédnutím k rozdílnému obsahu rozhodnutí.
20. Rozdíl ve výši uložené pokuty jednotlivými rozhodnutími prvostupňového orgánu úzce souvisí s další žalobní námitkou, a sice se zásadou zákazu *reformatio in peius*. Žalobkyně namítá, že podle ust. § 82 zákona o přestupcích nemůže správní orgán v odvolacím řízení změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku. Žalobkyně přitom poukazuje na skutečnost, že správní orgán uložil za závažnější správní delikt pokutu ve výši 70 000 Kč, přestože v dříve zrušeném rozhodnutí za tentýž delikt uložil pokutu pouze ve výši 50 000 Kč.
21. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Je tomu tak proto, že výše zmíněná zásada zakotvená v § 82 zákona o přestupcích se uplatní pouze v řízení o odvolání, nikoliv v případě nového rozhodování ve věci. Správní orgán tak v novém rozhodnutí mohl uložit vyšší pokutu, než v rozhodnutí předchozím. Důvodem, pro který správní orgán uložil za stejný správní delikt vyšší pokutu, je skutečnost, že v novém rozhodnutí bylo při ukládání pokuty přihlédnuto i k dalšímu, méně závažnému, spáchanému deliktu. Sama tato skutečnost neznamena však, že fakticky správní orgán opětovně užil kumulativní metodu

při ukládání sankce. Uvedený názor se shoduje i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016-42, kde Nejvyšší správní soud uvádí: „*Naproti tomu ve věci přestupků dle § 82 zákona o přestupcích platí, že v odvolacím řízení nemůže správní orgán změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku. Zákon výslovně stanoví, že změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného nelze v odvolacím řízení. Pro následný postup orgánu prvního stupně po zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení zákon o přestupcích ani správní řád žádná zvláštní pravidla nestanoví.*“ Jak tedy vyplývá z judikatury i ze zákona o přestupcích, zásada zákazu *reformatio in peius* se v řízení před správním orgánem uplatní pouze v řízení o odvolání, nikoliv při novém projednání věci po předchozím zrušení rozhodnutí nadřízeným orgánem.

22. Žalobkyně rovněž namítá, že žalovaný ani prvostupňový orgán se nezabývali odvolacími námitkami a námitkami v průběhu správního řízení a že správní orgány neprovedli navrhané důkazy.
23. K neprovedení důkazních prostředků je nutno konstatovat, že žalobkyně v žalobě nijak nekonkretizuje, které důkazní prostředky navrhané žalobkyní nebyly žalovaným provedeny a jaké skutečnosti jimi měly být prokázány. V jejím odvolání ze dne 29. 4. 2016 žádný důkazní návrh učiněn nebyl. V obecné rovině je třeba upozornit, že žalobkyně od počátku nerozporovala, že správní delikt spáchala (viz např. její odvolání ze dne 29. 4. 2016), pouze se domáhala změny výše uložené pokuty. Pokud žalobkyně v průběhu řízení navrhovala výslech jednatele z důvodu prokázání nedbalostního charakteru jednání, bylo by provedení takového důkazu nadbytečným, neboť se v daném případě jedná o objektivní odpovědnost za spáchaný delikt, tedy odpovědnost nezávisající na zavinění. Ani provedení důkazů za účelem prokázání tvrzení, že žalobkyně učinila kroky k nápravě, by nebylo na místě provést, potažmo neprovedením takového důkazního prostředku by práva žalobkyně nebyla zkrácena, protože žalovaný ani prvostupňový orgán takové tvrzení nerozporovali a sami je zčásti posoudili jako polehčující okolnost (ukončení provozu kotelny). Skutečnost, že správní orgány nezohlednili případné další kroky při stanovení výše pokuty, nezakládá nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Správními orgány byl v daném případě skutkový stav zjištěn v dostatečné míře.
24. Žalobkyně dále namítá, že při určování výše pokuty se žalovaný ani prvostupňový orgán nezabývali jejími argumenty směřujícími zejména k velikosti stacionárního zdroje. Je skutečností, že správní orgány ve svých rozhodnutích velikost stacionárního zdroje výslovně nezmínily. Dle soudu s ohledem na polehčující (ukončení provozu kotelny na tuhá paliva) a přitěžující okolnosti daného případu (zjištění trojnásobného překročení emisních limitů, v důsledku čehož došlo ke značnému znečištění životního prostředí v okolí provozovny, provoz kotelny bez povolení od roku 2002, aniž by provozovatel požádal o vydání povolení k provozu, opakované řešení podnětů týkající se unikajícího kouře z předmětné kotelny – viz str. 4 prvostupňového rozhodnutí) je výše uložené pokuty adekvátní konkrétním okolnostem posuzované věci. I když samotná skutečnost, že uložená pokuta činí pouze 0,7 % z maximální zákonné sazby, nemůže obstát, je třeba zohlednit skutečnost, že správní orgány ve svých rozhodnutích neopřely výši uložené pokuty pouze o tento argument, ale o vícero dalších okolností (polehčující i přitěžující okolnosti viz výše). Absence posouzení vlivu velikosti stacionárního zdroje jako polehčující okolnosti nevedla tedy zdejší soud ke zrušení napadeného rozhodnutí a pokud by tak soud učinil, jednalo by se o přepjatý formalismus. Pro doplnění soud konstatuje, že velikost stacionárního zdroje sice nebyla značná, nicméně i přesto došlo ke značnému

překročení emisního limitu (dne 29. 1. 2015 ke trojnásobnému překročení limitu) a tedy poškození ovzduší. Je tedy spekulativní, zda by velikost stacionárního zdroje znečištění mohla skutečně být považována za polehčující okolnost.

25. Při posouzení přiměřenosti uložené pokuty je nutno se zaměřit i na majetkovou situaci žalobkyně. Postih v podobě trestu v sankčním řízení musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Výši pokuty přitom soud shledává adekvátní zjištěným okolnostem daného případu.
26. Uložená pokuta nesmí klesnout natolik, aby pozbyla své výchovné a preventivní funkce, přičemž zároveň nesmí být tak citelným zásahem, že by se pro pachatele stala likvidační. Uložená pokuta má tak být dostatečně individualizovaná, aby odpovídala majetkovým poměrům pachatele a aby efektivně působila jako trest i jako prevence. Uvedený názor se shoduje rovněž s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, v němž je uvedeno: *„jedině pokuta, která znamená pro obviněného odpovídající újmu, může dosáhnout svého cíle [...] likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“*
27. S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že správní orgány řádně posoudily závažnost spáchaného deliktu (nyní přestupku). Soud nepřistoupil k moderaci uložené pokuty. Ve světle polehčujících a přitěžujících okolností se soud ztotožňuje se žalovaným ohledně uložení pokuty v dolní hranici zákonné sazby. Žalobkyní navrhovaná výše pokuty (20 000 Kč) s přihlédnutím ke konkrétním přitěžujícím okolnostem by byla skutečně velmi symbolická a v této výši by nemohla plnit svůj výchovný a preventivní účel. Lze dodat, že žalobkyně ani neuvádí, potažmo ani neprokazuje, že by pro ni uložená pokuta měla být likvidační či by měla výrazně ovlivnit její majetkovou situaci, proto se soud rozhodl pokutu nemoderovat.
28. Soud s ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem) a novou sankční právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Z porovnání právní úpravy ust. § 25 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, účinné ke dni 31. 12. 2016 a právní úpravy tohoto ustanovení změněné článkem CCXVIII zákona č. 183/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 vyplývá, že tomu tak není. Na sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se tak pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově příznivější.
29. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. ledna 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu